

En mester blandt begejstrede lærlinge

Festivalen sluttet med ungdom og musik
omkring violinvirtuosen Arthur Grumiaux

FESTIVALEN sluttede i aften. Det kunne være gjort med den røde løber ude, med symfonikere af rang i lys af en stjerne blandt verdensdirigenter, med eksklusivt publikum i grande toilette, med dit, med dat, men sådan var det slet ikke, og det var godt. Som punktum for al den musikalske ståhej stod ungdom og musik med *Musik og ungdoms* orkester *Amatørsymfonikerne* og med Palæets store sal præget af ungt publikum.

En mester i faget, den internationalt berømte belgiske violinist Arthur Grumiaux, var i Brahms' violinkoncert omgivet af musikens begejstrede lærlinge, som Ib Eriksson, selv en musiker med ick i, holder styr på ved at smitte dem med sin egen musikalske hengivelse. Den er et væsentligt træk ved siden af den musikerhåndværkets kunnen, der er gået forud under indstuderingen, da detaljer er formet og helheder dannet under krav om disciplin på musikens vegne.

DET for tilhøreren så smittende ved den musiceren, der er blevet resultatet, er begejstringen i disse purunge symfonikeres spil, hvorunder det, der er lært af fingersætninger, strøg, stød, fraseringer, klangdannelse og rytmisk præcision, omformes til strømmende symfonik. De mange gode viljer føjer sig da under én: musikkens.

Dvoraks ouvertur „Karneval“ åbnede spillet, og i glansen af denne melodisk og symfonisk så frodige musik gjordes ensemblet varmt og smidigt, så opgaven, at følge et af musikkens lysende navne gennem Brahms' violinkoncert kunne løses så værdigt og musikalsk.

Grumiaux hører til de violinkunstens klassikere, der, når det skal være, stiller hele den virtuose beherskelse bag værket. Det er så klædeligt for Brahms' koncert, at den holdes i så lys en tone gennem så bevidt et spil. Fortolkningen var derfor ikke præget af noget udadvendt effektivt, men af en indre værdig holdning, som også spejledes i samspillet med hundrede lyttende unge musikere.

Hvad Grumiaux står for som virtuos, viste han med sin landsmand Ysayes ballade af den forrygende 2. solo-sonate, der tolkedes som et

helt ensemble af violinspil. Det var Grumiaux' svar på en stormende begejstring.

Og havde de unge musikere ødslet med spilleglæde indtil en sen aften, da gav også publikum los for henrykkelse efter præstationen med Carl Nielsens „Espansiva“.

Denne opgave, som mangen musiker af fag har haft sit hyr med gennem årene siden 1911, blev også løst med dygtighed, men først og fremmest i kraft af en musikalsk medleven, som tændte det lys i spillet, der bar over vanskelighederne og gjorde fortolkning til lidt af en drift.

Sch. P.

DEN DANSKE BALLET OG MUSIK FESTIVAL 1967

ODD-FELLOW PALÆET

I morgen søndag kl. 20

Festival

afslutningskoncert

MUSIK OG UNGDOMS
ORKESTER

(Amatørsymfonikerne)

Dirigent: Ib Eriksson

Solist:

ARTHUR
GRUMIAUX

Dvorak: Karnevalouverture Op. 92

Brahms: Violinkoncert

Carl Nielsen: 3. symfoni, »Espansiva«

Amatørernes festivalkoncert

Musikfestivalens
afslutning med optræden af
Arthur Grumiaux

DET lyder fantastisk, at en musikfestival skulle kunne afsluttes med en koncert givet af et amatør-orkester. Alligevel var det, hvad der hændte i går aften, da den danske festival af 1967 blæstes af. Det var en stor æresbevisning til *Musik og Ungdoms* orkester. Utvivlsomt for stor. Men desuagtet kan man finde det rimeligt nok, at disse amatør-symfoniorkestre fik deres plads i månedens vue over det danske musiklivs aktører, for de er jo, som det vil vides, mærkværdigt dygtige, disse unge mennesker.

Orkestrets fortræffelige dirigent, Ib Eriksson, havde ved denne lejlighed spændt kræfterne til grænsen for deres formåen. Dvoraks Karneval-ouverture lykkedes det at få smuk skik på. Den klang nok noget mere larmende, end den er tænkt, men det kunne ikke genere syndeligt i et stykke musik af overvejende festlig karakter. Og musikerne spillede ud med hengivelse og dygtighed.

Knap så heldigt forekom valget af Carl Nielsens *Espansiva*-symfoni til koncertens sidste programpunkt. Nielsens tredje symfoni er så tungt orkestreret, at den simpelt hen ikke kan tale at blive spillet tungt, og den må nu engang blive spillet tungt af et amatør-orkester. Man kunne beundre den indsats, der blev ydet, ikke mindst af blæsersolisterne, men man følte kun i enkelte øjeblikke afslappet glæde ved at lytte til musikken.

Orkester og dirigent havde godt hold på akkompagnementet til Brahms' violinkoncert. Solisten var Arthur Grumiaux, der leverede en virtuos og klangskøn fortolkning. Han neddæmpede alle dynamiske og tempo-mæssige kontrastvirkninger med det åbenbare formål at klargøre formen og kaste lys over den klassiske rene melodiføring. Helt overstrømmende i teknisk brio boltrede den berømte violinist sig bagefter i en gnistrende ballade fra en af Ysayes' solosonater. Bifaldet bagefter var ligeledes overstrømmende. Pro.